

МОЛОДІЖНИЙ ЖУРНАЛ

№ 9

СТАНЬ ОКРИЛЕНИМ – ЗДОБУДЕШ ВОЛЮ!

ПТАХА

Кузьма «Скрябін» багатогранність
особі

Стор. 16-17

ОДНІЙ

Стор. 4-5

Стор. 20-21

Доросла мудрість

Від юної Лізи Марченко

Стор. 8-9

«АННА»:
«Будь відвертим!»

ПОСМІХАЙТЕСЬ!

І Все буде ок!

Редакція зберігає за собою право літературного редагування, скорочення прийнятих до публікації статей і не завжди поділяє позицію авторів.

За достовірність опублікованих матеріалів відповідає автор (рекламодавець).

Адреса редакції:

45000, м. Ковель,

вул. Театральна 11,

2 поверх, к. 17

e-mail: info@ptaxa.com.ua

www.ptaxa.com.ua

Свідцтво про реєстрацію:

ЛВ № 309-43Р

від 29. 11. 2007

Видається з грудня 2007

Виходить 1 раз у місяць

Ціна договірної

Наклад 1500 прим.

Слово редактора

Привіт! Ось уже кружляє в повітрі дим згорілого літа, і в наше життя прокрадається руденька осінь. Додає нам подвоєну дозу меланхолії і ще чогось – невловимого. Сподіваюся, усі ви набралися позитивних літніх емоцій :-)! Отож, гайда ув осінь!

Осіннюю особливістю є й те, що з першого її дня починається етап подорожі за знаннями. Вітаю усіх наших читачів з початком нового навчального року :-). Хай науки даються легко і будуть корисними. Збагачайте себе знаннями і мудрішайте :-).

Оля Ляснюк

Хронограф	3 ст.
«АННА»: «будь відвертим!»	4-5 ст.
Корпус Миру в Ковелі	6-7 ст.
Доросла мудрість від юної Лізи Марченко	8-9 ст.
ТЦ «Ювант»	10 ст.
Поетичне свято у Нечимному	11 ст.
Давайте творити дива	11 ст.
Еротика в українській літературі	12-13 ст.
Скандальний вік	14-15 ст.
Кузьма «Скрябін» – багатогранність в одній особі	16-17 ст.
Активним бути модно!	18-19 ст.
Посміхайтесь! І все буде файно!	20-21 ст.
Лист в редакцію	22 ст.
Наодинці з музою	23 ст.
Телегонія: прихована правда	24 ст.
Шопоголізм	25 ст.
Спорт	26 ст.
Попорпатись в минулому	27 ст.
Семінар Бойового Гопака на Хмельниччині	28 ст.
Бандерштат-2008. Фест. Правила експлуатації	29 ст.
Прямуючи до неба або «Upfest»	31 ст.
Шляхом вільного духу козацького	31 ст.
Фотоприколи	32 ст.

День у день - увесь ВЕРЕСЕНЬ

1 вересня:

1923 – в Японії відбувся найбільший в історії країни землетрус – поштовхами силою 8.3 бали зруйновано міста Токіо і Йокогама; загинуло близько 150 тисяч людей.

1985 – через 73 роки після того, як «Титанік» затонув у Північній Атлантиці внаслідок зіткнення з айсбергом, за 560 кілометрів від Ньюфаундленда франко-американська експедиція знайшла його залишки на дні океану на глибині 4 тисячі метрів.

2 вересня:

1794 – за ініціативою француза де Рішельє на узбережжі Чорного моря почалося будівництво нового міста – Одеси.

1831 – вийшла друком перша частина «Вечорів на хуторі біля Диканьки» 22-річного письменника Миколи Гоголя.

4 вересня:

1888 – американець Джордж Істмен отримав патент на фотокамеру, котра працювала на плівці, що скручувалась у рулон, і зареєстрував свою торгову марку – «Кодак».

1991 – над будинком Верховної ради у Києві вперше піднято жовто-блакитний прапор.

5 вересня:

1997 – у Калькутті від сердечного приступу у віці 87-и років померла матір Тереза (Агнес Гонджа Бояджиу), албанська монахиня, лауреат Нобелівської премії Миру 1979 року, котра присвятила своє життя створенню притулків і наданню допомоги найбіднішим верствам населення у всьому світі.

8 вересня:

1952 – у США вперше вийшов друком роман Ернста Хемінгуей «Старий і море».

9 вересня:

1913 – у Києві льотчик Петро Нестеров на літаку «Ньюпорт-VI» першим у світі виконав «мертву петлю».

13 вересня:

1922 – у лівійському селищі Ель Азізія зареєстрована рекордно висока температура. У тні було 58 градусів за шкалою Цельсія.

1996 – 14-літній японець Субару Такахаші завершив своє 54-денне плавання через Тихий океан, котре він здійснив на човні «Advantage», і став наймолодшою людиною, котра самостійно перетнула Тихий океан.

15 вересня:

1971 – дванадцять канадців із Ванкувера заснували екологічну організацію «Greenpeace» («Зелений мир»), котра поставила за мету запобігати деградації навколишнього середовища. Першою акцією «Greenpeace» став активний протест на Алясці і Алеутських островах, де США проводили випробування ядерної зброї.

16 вересня:

1938 – оркестр Томмі Дорсі записав на студії «Victor Records» сьогодні вже класичну свінгову композицію «Boogie Woogie».

17 вересня:

1989 – у Чернівцях відкрився 1-ий фестиваль української пісні «Червона рута».

18 вересня:

1999 – у своєму 32-му бою на професійному ринзі першу поразку зазнав мексиканець Оскар де ла Гойя, він програв пуерториканцю Феліксу Тринідаду, для котрого це була 36 перемога в 36-и боях.

Анекдот

Бабця з дідом дуже любила гратись у схованки. Вранці стара ховала самогона, і якщо дід його не знаходив – то ввечері вже ховалась бабця.

Турист:

– Що це у вас тут, на бланку анкети? Службовець готелю:
– Клоп, сер.

Турист (відкладаючи убик ручку):

– Я нічого не маю проти того, що у вас у готелі клопи. Але коли вони вилазять, щоб підглянути, яку ви даєте кімнату, – це вже занадто!

Давай поворожу тобі. Дай руку...

У-у-у, так ти українець... Нумо, дай другу... О-о-о, так ти чорнобильць... Нумо, дай третю...

Вирішив Господь-Бог перевірити, як студенти готуються до сесії. Послав ангела в Оксфорд, Кембрідж та К-ПДУ. Прилітає ангел та й каже:
– В Оксфорді – вчать, в Кембріджі – вчать, в К-ПДУ – п'ють-гуляють, горя не знають.

Через три тижні та сама історія.

За ніч до початку сесії:

– В Оксфорді – вчать, потом покрились, в Кембріджі – вчать, аж поси-віли, в К-ПДУ – моляться.

Бог, подумавши хвилинку, каже:

– То як своїм не допомогти...

– Я б випив щось безалкогольне, – сказав відвідувач офіціантові.

– Лимонад, сік, пепсі-кола, мінеральна вода?

– Все одно, – сумно зітхнув відвідувач, – я у цій справі новачок.

Перше вересня, перший клас. Вчителька говорить:

– Діти, ви прийшли у школу. Тут потрібно сидіти тихо, а якщо щось хочете запитати, підніміть руку.

Вовочка тягне руку.

– Ти щось хочеш запитати, Вовочко?

– Ні, просто перевіряю, як працює система.

«АННА»:

«Будь відвертим!»

Вони грають музику, яка змушує НЕ стояти на місці, а здіймати руки догори, щосили підспівувати та шалено танцювати. Гурт, який голосно та впевнено заявив про себе як один з найсильніших альтернативних гуртів України. Львівські хлопці, для яких найважливіше – бути щирим та віддавати себе всього улюбленій справі, незважаючи ні на що.

Чому саме АННА?

Вітя: Дуже популярне запитання, з яким, чесно кажучи, мене вже дістали. Анна насправді – дуже сильне слово, голосне, важливе.

Якщо у тебе коли-небудь з'явиться донька, ти теж назвеш її Анною?

Вітя: Ні, ні в якому разі. Наша назва не має нічого спільного з жіночим ім'ям. Це символ чогось більшого, вищого, що важко пояснити словами.

Фестиваль «Бандерштат» був присвячений війнам УПА. У народі одні вважають їх злочинцями, а інші – героями. Яка твоя думка?

Вітя: Я вважаю, що це – наша історія. Героями

варта того, щоб на її честь проводили такі заходи, як Бандерштат, людина, що заслуговує на повагу, але це, мабуть, все.

Кого можеш назвати своїм героєм?

Вітя: Для мене справжній герой – мій брат і друг Вася Прозоров. Він для мене – сильна, волюва та найвідвертіша людина у світі. За щоб він не брався у плані творчості, у нього виходить це на всі 100%

Часто ваша команда бере участь у різноманітних благодійних акціях?

Вітя: Насправді, як доведеться. Ми ніколи не відмовляємося від концертів, на які нас запро-

їх не вважаю, бо вони вбивали людей, а вбивство – це злочин. Якби переді мною стояв вибір: вбити людину, аби лишитись живим, то скоріше за все вбили б мене. Проте вони достойні поваги, бо боролися за свободу свого народу.

Як ти ставишся до Степана Бандери?

Вітя: Чесно кажучи, доволі нейтрально. Він для мене – історичний діяч. Людина, безсумнівно,

шували, та все ж таки один такий був. Хоча нам і пропонували за той виступ шалені гроші, ми відмовились, тому що той концерт суперечив нашим переконанням, і наші фани та друзі просто цього не зрозуміли б.

Назви 3 речі, які можуть охарактеризувати вашу музику?

Вітя: Вогонь – як дика енергія, яку віддаємо

©

та отримаємо. Кохання – бо без нього ніяк)). Погляд – він ніколи не зможе обманути, у ньому завжди прочитаєш справжні почуття.

Сильно змінились музичні смаки за останні декілька років?

Вітя: Звісно! Людина змінюється, і то є нормальний процес! Хоча потроху знову повертаюся до старого. Останнім часом із задоволенням слухаю команди, які відкрив для себе дуже давно, то й же «Slayer, Slipknot», «Metallica»...

А виступали коли-небудь акустично?

Вітя: Ні, на жаль, ще не доводилось. Але плануємо зробити акустичні версії і, можливо, зробити повноцінний концерт.

На концертах імпровізуєте?

Вітя: Буває, адже виступаємо часто, і грати одне і теж просто набридає, тому постійно вигадуємо щось нове.

Бували випадки, коли під час таких імпровізацій команда збивалася під час гри?

Вітя: Ні. Ніколи. Ми вже давно разом, гарно зігралися і стовідсотково відчуваємо одне одного на сцені. Мабуть, це свідчить про певний професіоналізм...

Як вважаєш, комбінація: «музика+бабло=комерція» здійсненна в Україні?

Вітя: Заробляти в Україні альтернативною музикою майже неможливо. Навіть даючи купу концертів і записавши альбом, усі до одного учасники нашого гурту працюють на роботах. Неформали – вони ж добрі, скачавши альбом в неті, або навіть купивши ліцензійний альбом, обов'язково дадуть його послухати своїм друзям, і будуть передавати доти, доки його не послухають усі. До того ж, наші люди звикли до шари, яку можна отримати безкоштовно, скачавши щось у неті...

Здебільшого усе, що ми заробляємо на своїй творчості, на неї ж і витрачається. Адже інструменти, зйомки кліпу, студійні записи — це далеко не дешево задоволення...

Ніколи не виникало бажання забити на все і припинити грати?

Вітя: Ні, ніколи, адже для нас то як повітря, без котрого людини просто не виживе!

Яке твоє ставлення до наркоти та алкоголю?

Вітя: До наркотиків однозначно негативне. Жоден з нас

не вживає жодних наркотиків і ми проти цього. Що ж до алкоголю – це як підлітковий максималізм... Він у кожного був або буде... від того не втечеш. Ми не проти алкоголю, ми за культуру його вживання.

Прокидався невідомо де, невідомо з ким?

Вітя: Різне було!)), але то має кожен пройти)

Часто сваритесь один з одним? Через що?

Вітя: Зазвичай суперечки виникають під час творчого процесу через якісь розбіжності смаків у музиці. Але не б'ємось!))

Які питання, що їх задають журналісти, вже найбільше задовбували?

Вітя: Нарозповсюдженіше питання: чому «Анна», коли буде новий альбом, коли буде нове відео, щодо концертів... На це, дійсно, набридає відповідати, бо щоб знайти цю інформацію, достатньо зайти в інтернет.

Де лишав найекстремальніший автограф?

Вітя: На інтимних частинах тіла!))

Твій рецепт гарного настрою?

Вітя: Прокинутись зранку бадьорим, свіжим та відпочилим, не заморочуватися сірим, мокрим, гнилим... Бути відвертим і трудоголіком!))

TRIASSA, Amorfo

Корпус Миру в Ковелі

У місті Ковелі активно здійснює свою програму така собі неполітична, нерелігійна організація як Корпус Миру. Її було засновано президентом США Джоном Кенеді у 1961 році з метою зміцнення миру та дружби між людьми різних національностей та культур. В Україні Корпус Миру розпочав свою діяльність у травні 1992 року. Мета його діяльності: надавати громадянам України допомогу у професійному розвитку, сприяти кращому розумінню американців українцями, а також кращому розумінню українців з боку американців. Діяльність Корпусу Миру відбувається через співпрацю добровольців з організаціями країни – партнера, що запросила Корпус Миру до себе. Добровольці – американські громадяни, що виявили бажання приїхати та

працювати в місцевих організаціях протягом двох років. Таким добровольцем здійснити один із проектів Корпусу Миру в місті Ковелі став Адам. В Україну він прибув з Далласа, штат Техас, а поселили його у гостинній ковельській сім'ї. На запитання, яка найвизначніша риса українців, Адам відповів, що усі ми дуже ГОСТИННІ :), дуже люблять впрошувати до столу. А кормлять його українським борщем, ну і про сальце він теж не забув згадати із задовolenним виразом обличчя. Проживає Адам у Ковелі вже 4 місяці поспіль. Працює у міськвиконкомі над проектами соціальної та економічної спрямованості задля розвитку місцевих громад. Каже, що в економічній діяльності надає перевагу

розвитку малого бізнесу, який, як він відзначив, активно розвивається в Ковелі. Адам прагне навчитися добре розмовляти українською мовою. Він стверджує, що пізнавати культуру іншого народу є напрощуд цікавим заняттям, через що, власне, він і опинився в Україні в якості волонтера. Коли я спитала його, чи користується він формулою успіху, яку запропонували 20 найвидатніших американців, то Адам відповів, що у кожного є своя формула щастя. А живе він за таким життєвим принципом: поводитися з іншими так, як ти хотів би, щоб інші поводитися з тобою. У планах на майбутнє у нього – створення англійського клубу в Ковелі, де можна було б ближче познайомитися з американською культурою, удосконалювати рівень володіння американською мовою, подивитись фільми в оригіналі, пограти цікаві ігри-тренінги. Більше інформації про цей клуб ви можете дізнатися безпосередньо, сконтрактувавши з Адамом. Його e-mail: Kaiser.adam@mac.com

Надя Голядинець

Корпус Миру в Ковелі

У Ковелі нині перебуває волонтер Корпусу Миру – дівчина на ім'я Хезер.

Їй 29 років, вона з Делавера. Хезер – мила і тендітна дівчина. З 13 років займається хокеєм, О_о... Має вже дві вищих освіти: колективна логіка та логістика, бізнесадміністрація. Працювала в університеті, 6 років – у Транспортно-лінгвістичній корпорації UPS і ще в аеропорту (відділ індустріальної інженерії).

Цікавою також є історія про те, як потрапила ця чарівна дівчина до Ковеля. За її словами, до Корпусу Миру вона вступила рік тому. Бажання допомагати людям, вивчати культуру інших країн, а також мови завжди у неї було. Тому і написала Хезер анкету, вказала все необхідне і чекала... довго ж тягнулися 6 місяців, доки надійшла відповідь, яка на той момент стала ну дууууже великою несподіванкою.

«Мені сказали, що я поїду до

Африки!:) Я була здивована, але все-таки не відступила. Не знаю чому, але через деякий час мені передзвонили і сказали, що плани трішки змінилися, і тепер мене відправляють до Європи... і через 6 тижнів я вже була у Чернігові. Там я прожила три місяці у дуже хорошій родині. За цей час я встигла поверхнево вивчити мову (мала приватні уроки), культуру та бізнессистему України».

Напевне, так потрібно було за велінням долі, щоб після Чернігова Хезер потрапила саме до Ковеля. Наразі вона працює у ГО «Реабілітаційний центр», де займається з дітками-інвалідами, які, як ніхто інший, потребують нашої опіки, ласки та розуміння. Також вона продовжує вивчати мову, культуру та побут наших людей. Можу запевнити: вона з цим дуже добре справляється,

особливо класно у неї виходить спілкуватися!). А дивлячись в її щирі очі, розумієш, що все-таки доброта і любов подолують усі життєві незгоди.

Good luck you Hezer!

Пи.Си. До речі... Корпус Миру налічує близько 7 тисяч волонтерів, приблизно 300 з них перебувають на теренах нашої держави.

АТУМ®

Доросла мудрість

Віг юної Лізи Марченко

Вона талановита, впевнена у собі та цілеспрямована. Вона ніжна та мила, по-дитячому безпосередня і по-дорослому мудра. Вона – Ліза Марченко, юна співачка, скрипалька, художниця, актриса, композитор, єдина в Україні володарка Спеціального грошового призу від Тіни Кароль. Вона дивує весь український шоу-бізнес своєю щирістю та колосальним бажанням йти вперед. Ліза не відповідає жодному звичному штапу. Звісно, адже вона – справжня: без зарозумілої зверхності, без фальші надуманої самореклами та PR-ходів. Її оберігає та веде мрія...

– Лізо, розкажи, де ти навчаєшся і до чийх професійних порад прислухаєшся?

– Насамперед я навчаюся у школі екстернів. Я вибрала цю школу тому, що сама регулюю навчальний процес. Система така, як в інституті: залікові книжки, іспити, сесії, консультації. Мені подобається! У той час, коли в мене зйомки або багато концертів, я почуваюся вільно і спокійно. Я вчуся рік за два і планую вже в наступному році вступити до Вищого музичного училища ім. Глієра на вокальне відділення. А ще я навчаюся в музичній школі одразу за двома спеціальностями – скрипка і фортепіано. Вокалом займаюся з композитором Олександром Саранчою. Це прекрасний музикант і педагог, він виховав співачку Юлію Войс. Якщо говорити про технічне виконання пісні, саме його думка і поради мають для мене велике значення. А ще я дуже прислухаюся до того, що мені каже Тіна Кароль. Вона для мене безперечний авторитет. Але мій найсуворіший та найоб'єктивніший критик – я сама.

– Чи є щось, чого ти боїшся?

– Легше сказати, чого я не боюся. Я не боюся людей. Не боюся того, що з часом може перетво-

ритися на порох. Не боюся бачити себе у дурній ситуації. Життя не крем-брюле, і я це розумію. Але мені навіть страшно подумати, що життя можна

промарнувати...

– Що ти маєш на увазі?

– Я маю на увазі бездіяльність. Я маю реалізувати себе хоча б як людина: допомогти комусь чи зробити щось таке, щоб хоч одна людина подивилася на мене і сказала, що хоче бути схожа на Лізу Марченко. Якщо у моєму житті таке відбудеться – це супер.

– Які фільми тобі подобаються?

– Люблю розумне, інтелектуальне кіно. Дуже люблю картини за участю Андрія Миронова. Телевізійні передачі майже не дивлюся. До речі, у жовтні на каналі «1+1» вийде фільм «Отряд» з моєю участю.

– Ти віриш у долю?

– Так. Але точно знаю, що перед людиною завжди є дві дороги. Яку обрати, ми вирішуємо самі. Господь дає нам вибір, нам залишається тільки зробити його.

– Чи подобається тобі екстрим?

– На жаль, у мене немає на це часу. Кожен день розписано по хвиликах. Немає ні вихідних, ні свят. Тільки на Різдво і на Пасху я маю десь по тижню відпочинку. От іще цього літа поталанило – я провела незабутніх півтора місяців в Ковелі, у бабусі. А ще я ж скрипалька. Мрію вступити до Консерваторії, мені потрібно

берегти руки. Екстріму мені вистачає і на сцені. От, наприклад, на день Ковеля я співала без репетиції наживо. Боялася, що не ввімкнуть мікрофон, тому трошки поговорила з публікою перед виступом, щоб звикнути до звуку. Я співаю тільки наживо, а в нас у країні це завжди екстрим, навіть в Палаці «Україна».

– Хто ти за знаком Зодіаку?

– Водолій. Як і моя улюблена Тіна Кароль. Коли я познайомилася з Оксаною Байрак, то одразу зрозуміла, що вона теж Водолій. Тому що у нас своя система цінностей і свій погляд на життя. Я стовідсотковий Водолій – впертий, незалежний і дуже мінливий. Я така різна буваю, що сама не знаю, яка я. Хтось сказав: «А хто бачив Водолія? Який він повинен бути?» День народження в мене 13 лютого.

– Чи є в тебе талісман?

– У мене є слоник, який має приносити гроші. А ще мені привезли з Ізраїлю долоньку з моїм ім'ям. Її треба терти і загадувати бажання. А головне – є моя мрія. Вона найдієвіший та наймогутні-

ший талісман.

– Які перемоги ти вже здобула?

– Цього питання не люблю. Наче хвалишся. Але є такі перемоги, якими я пишаюся. Наприклад, я ніколи не забуду, як встав зал на конкурсі в Будапешті, коли я співала пісню Фредді Мерк'юрі. Я привезла звідти Золотий Приз. У мене 4 Золоті призи – 2 з Угорщини, з Болгарії та Словачії. Ніколи не забуду, як Тіна Кароль вручила на Чорноморських Іграх мені свій Спецприз для запису власного альбому – 10000!!! Восени я починаю працювати над своїм першим альбомом. Пам'ятаю, як на суворому класичному міжнародному конкурсі скрипалів мені аплодувало журі, а я так злякалася, що подумала, що мене виганяють зі сцени. Я тоді отримала Першу премію. А взагалі, у мене стільки нагород і дипломів, що треба писати ще одну статтю про це.

– Що ти побажаєш читачам журналу «Птаха»?

– Я хочу побажати, щоб усі читачі журналу «Птаха» були щасливими і успішними. Але треба пам'ятати, що успіх приходить тільки до тих, хто до нього готовий.

А самому журналу я бажаю процвітання та творчих успіхів!!!

Розмовляв CAMANCH

ТЦ «Ювант» у Ковелі

Серпень для жителів Ковеля відзначився рядом знаменних подій, серед яких неможливо оминати увагою відкриття торгового центру «ЮВАНТ». Дуже довго тривало будівництво цього комплексу, але 10 серпня відбулось його урочисте відкриття. Купа гостей приїхало на цю подію, а саме: Волинський народний хор, народний артист Василь Чепелюк, гурт «Скрябін», гурт «Поющіє труси» та багато інших. Від міської влади були присутні С. Кошарук та В. Дмитрук. Також був і сам власник, який привітав усіх, хто в цей день прийшов на концерт, і сказав, що це все тільки початок, адже у його планах до кінця цього року збудувати на території торгового центру дитяче містечко.

Думаю, багатох цікавить питання працевлаштування у ТЦ, так ось, почнемо зі статистики. На загальній торговій площі розміщено 186 відділів, усі вони поступово будуть «заселятися». До речі, багато чула думок з приводу того, що там ще нема нічого, то який сенс туди йти... Ну скажу вам зразу: сенс все-таки є. «Ну не зразу ж і Москва будувалась», візьмемо до прикладу Луцьк, так там «ЮВАНТ» «заселявся» протягом 3-4 місяців, тому не варто панікувати – на все свій час. Дуже приємно, що робочі місця надаються ковельчанам, їх приблизно 400 – цифра в парадигмі нашого часу ніби й не велика, навіть для Ковеля, але це вже щось, і це варто враховувати.

І ще одне: зараз поки ще все не заповнено у самому ТЦ, але підприємці, які вже встигли там освоїтися, пропонують дуже вигідні ціни;) Тому раджу завітати! Особисто я вже зробила свою першу покупку!;

АТУМ®

Поетичне свято у Нечимному

Уже традиційними стали урочистості, присвячені пам'яті Лесі Українки і її безсмертному твору – «Лісова пісня». 1-го серпня біля пам'ятника Лесі Українки на центральній площі міста Ковеля відбулася година пам'яті.

Апогеєм урочистостей стало поетичне свято у Нечимному. Світова слава нашої землячки приводить сюди людей з усіх куточків України. Із інших країн також приїхали митці (Войцех П'єстка – перекладач, поет, журналіст «Любліна» – Польща, Микола Прокоповіч і Алесь Каско – поети з Білорусії) вшанувати пам'ять поетеси. Під особливий чар звуків сопілки свято відкрили ведучі – голова Волинської обласної організації НСПУ Ніна Горик і начальник відділу культури і туризму райдержадміністрації Андрій Мигуля.

У святі взяли участь голова Ковельської райдержадміністрації Валентин Скуба, заступник голови обласної державної адміністрації Святослав Кравчук, Ковельський міський голова Сергій Кошарук. Гальявина зі старим дубом надихнула кожного на роздуми про свої славні корені, про великих предків, про національну спадщину.

Актори Волинського академічного театру ім. Шевченка – Людмила Савош і Сергій Єрмакович – представили уривок із п'єси «Лісова пісня». Самобутністю тішили і фольклорні колективи с. Білин і с. Скулин. Звучало поетичне слово. Цьогорічне свято стало особливим, оскільки його з упевненістю можна назвати міжнародним.

Софія

Давайте творити дива!

Благодійність – поняття, яке в наш час, на превеликий жаль, асоціюється з комерцією. Але як добре, що в нас є ще такі люди, які розвивають такий стереотип і роблять це не тільки на словах. Ці люди з когорти луцьких ді-джеїв. Нещодавно вони ще раз довели, що цей світ не без добрих людей. Цілоком спонтанно зібралися і поїхали до Рожищенського притулку для дітей-сиріт. Там вони поспілкувалися з дітками, розказали їм, що таке ді-джеїнг, показали ази цього мистецтва та вкотре довели, як сказав один з них: «...у кожного є своє місце, свій шлях у житті і своя професія...»

Ось маленькі коментарі тих хлопаків, які побували у сиротинці...

Dj Mix: Це було просто неймовірно, дітки тільки перші 5 хвилин сиділи на місці. Далі вже ми їх просто не могли втримати, вони мудрували над апаратурою. Ми подарували їм свято.

Dj Panazz: Діточки спочатку

були перелякані і сиділи й дивились на нас великими очима, типу «спанч боба». Зате потім... Хочеться зазначити, що в такі моменти розумієш, наскільки важливою є хоча б така мінімальна допомога цим діткам. Адже вони просто сяяли від радощів, а це дуже великий дарунок, дорожчий, аніж усі гроші...

Dj Orange: Передати словами неможливо, ви би бачили щасливі очі тих діток! Коли до них хтось приїжджає, це як свято. Емоції можна порівняти хіба що з отриманням головного виграшу Національної лотереї – настільки приємно. На мою думку, це обов'язок кожного допомагати тим, кому в житті випала нелегка доля, особливо дітям. Можливо, допомога і не буде значною, але це вже значно краще, ніж нічого. Не лишайтесь в «хаті скраю»!

Дивлячись фото, я особисто просльозилася. Думаю, нам треба брати приклад з таких людей. Тому моє до вас прохання:

шановні читачі, не будьте байдужими. Разом ми зможемо запалити іскринку радості у дитячих очах і отримати найціннішу винагороду – щирий дитячий сміх.

Пу.Су. Хлопці, висловлюю повагу вам від усього журналу за вашу ініціативність. Ви – молодчинки!

АТУМ®

Еротика в літературі:

to be or not to be

Еротизм у сучасній літературі – це так само природно, як селянська тематика у 19 столітті. Сьогодні тяжко уявити собі твір модного українського письменника чи письменниці без відвертої сцени чи хоча б натяку на неї. Є, звичайно, люди, що підтримують традиції, і літературу сприймають не як мімезис життя, а творять її для того, аби від того буденного можна було відпочити за допомогою високомистецького твору. Я зовсім не хочу сказати, що секс в літературі – це рутинна. Але ж зараз всі ці сцени з тілесним коханням вже не захоплюють так, як раніше. Це явище таке поширене, що рідкість і дивина розкошувати над книжкою і не натрапити на опис еротичних переживань.

Я не вважаю, що еротика в мистецтві, зокрема в літературі, – це погано. Просто вона є. Це комерційно зараз, бо на неї є попит. Як колись був попит на «цнотливих» героїнь, згодом – на урбаністичні мотиви у творах і т. д. На все своя мода. І якщо читач це сприймає, значить, воно має право на існування. Залишаючи позаду досвід попередніх епох, які не проявляли такої уваги до еротики в літературі, сьогодні еротичний дискурс стає складовою частиною сучасної української літератури.

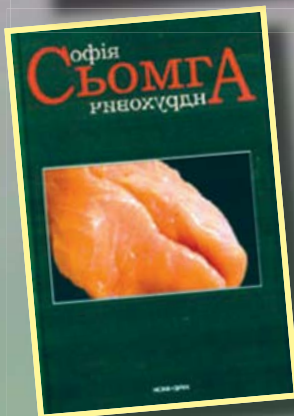
Еротичність в українській літературі з'явилась у добу раннього модернізму, після заглиблення у праці дідуса Фрейда та теорій Ніцше. Швидше за все, що поштовхом для еротичних мотивів стали засади декадансу, який був модним у період XIX–XX століття.

Звідки таке гостре питання еротики в українській літературі XX–XXI століть? А звідти, що до недавня не дозволяли про це говорити. Сексу в Радянському Союзі, як відомо, не було. А зараз є. І це ми не від кого не приховуємо, а розповідаємо, бо ж треба виговоритися після стількох років мовчання. Або, принаймні, вдосталь поматюкатися у творі.

В Україні присутня еротична культура, що постає з еротичного фольклору. Доказом цього є наші сороміцькі пісні, які ще пам'ятають бабусі і досі виспівують по селах на весіллях. Це не серйозні пісні, а з ознакою веселощів та іронії. Марина Гримич – письменниця і дослідниця – досліджувала цю тему і вивела основні риси української еротичної традиції. Серед них – евфемістичність. Усі слова, які не прийнято говорити вголос, народ заміняв іншими. Тобто не називали речі своїми іменами, а заміняли іронічними замінниками. І виходило весело і ніскільки не вульгарно.

Серйозність – це не надто притаманна якість для сучасного українського якісного еротичного тексту.

Розглядаючи цю проблему, слід зважати на погляди спеціалістів. Деякі психологи вважають, що еротично насичена література погано впливає на реципієнта. Може викликати чи розвивати сексопатології, сексуальні захворювання, неврози. Мені здається, що спеціалісти розглянули тут вплив порнографії, а ми говоримо про еротизм. Хоча сьогодні диференціювати поняття еротики і сексу рідко хто береться. Але все ж таки, якщо розглядати еротико як чуттєвість, а секс – реальне втілення тої чуттєвості, то побачимо, що на сьо-

годні в українській літературі того і того вдосталь.

Стовпи еротичної прози в сучасній літературі – Юрко Покальчук і Юрій Винничук. Є багато інших цікавих авторів, але цих шанованих літераторів я читала найбільше і найскрупульозніше. Мені було 16, коли я прочитала супервідверте «Те, що на споді» Покальчука. Моя напівдитяча свідомість перебувала у шоці зо три дні. Але саме у той період я вирішила вивчати українську літературу і вступати на філологічний факультет (цікаво, що б про це сказали спеціалісти?!).

Далі був Винничук з «Дівами ночі» – еротична сама тема, і це цікаво, а еротичних сцен мало. Тут має місце думка про те, що еротизм в літературі це не обов'язково фізіологія. Весь твір насичений сексом. Тільки інтелектуальним. А це набагато цікавіше і насиченіше.

Після маси творів еротичного характеру прочитала якісний твір – «Весняні ігри в осінніх садах» того ж Винничука. Отут то еротика і фізіологічна й інтелектуальна, перемішана з темою смерті, містики, що робить твір особливо напруженим і ... пікантним. До того ж пан Юрій пояснив, що все це насправді відбувалося з ним добрий десяток літ тому. Власне, на цьому творі і можна пояснити тему автобіографізму та еротики як явищ, що допомагають авторів привабити читача.

Тим паче у багатьох авторів ми бачимо продовження тої ж української сороміцької традиції, повністю чи частково. Присутні головні елементи: іронічність (аж ніяк не сарказм), легкість у сприйнятті (ну як не сприйняти «Сьомгу» Софії Андрухович як асоціацію з жіночою піхвою (ми всі про це знали, але вголос не казали)) та евфемістичність (наприклад слова «пруть» на позначення самі знаєте чого). Якщо ця традиція дотримана хоча б частково, то знімається вся важкість вульгарного у творі.

Що спільного і відмінного у еротичних творів та порнографії? По-

перше, подекуди спільною є мета: викликати або підтримати сексуальну функцію у реципієнта. По-друге, спільною може бути й інша мета: зобразити любов. Тільки прийнято вважати, що еротична любов більш «літературна», естетична. Порнографія – зображення всіх фізіологічних процесів тої самої любові. Відмінне у цих двох понять те, що в еротичному творі, власне, еротика – то лише підсилювальний момент сюжету, а у порнографії – сюжет є лише підтримкою для того, аби секс міг перериватися якимись подіями.

Існувати чи ні еротичний літератури? Однозначно так. Не варто робити з цього велику суспільну проблему, бо ж еротика – це природно. Існують думки, що ця література впливає негативно на дітей. На мою думку, вона впливає не більше, ніж фільми із сексуальними сценами ще до опівночі. Є батьки, на яких покладемо функцію «фільтрування» літератури, яку читатимуть діти та підлітки.

Не варто забувати і про прямі функції літератури загалом та еротичної зокрема: пізнавальна та естетична. Мабуть, все-таки краще дізнаватися про секс з якісних літературних українських творів, ніж із (досить часто) жорстоких іноземних порнофільмів. Хоча, зрештою, є вишукане еротичне кіно. Естетична функція теж присутня. Винничук, Андрухович, Забужко та ін. не забувають про неї (функцію), коли пишуть свої твори.

Крім того, виявляється еротична проза виконує ще й суспільно важливу функцію – комунікативну. Вона спонукає людей спілкуватися чи то в масмедійній проекції про свободу слова, чи то на літературних семінарах про потрібність її у мистецтві.

Юля Гуменюк

Скандальний вік

Серед сірості красу важко помітити. Вона схована за нашими хворобливими та химерними цілями. Але все змінюється після спалаху нових бажань: ми споглядаємо за зливою, і вона пробуджує нове життя у внутрішньому царстві. Читаємо книгу і дивимося кіно, обов'язково шукаємо там себе чи хоча б те, як ми, власне, самоуявляємося. Про режисера Гаса Ван Сента можна повідомити одне загальне враження: він знімає красу і не важливо, чи обов'язково моральну, правдиву і природну. Вже два десятки років американський режисер надшвидко зафільмовує різні характери молодих людей, як основних учасників будь-якого життя, зовнішня оболонка яких завжди перемагає мінливе внутрішнє «я» підліткового періоду.

Сімейство впливових голландських емігрантів, які проживали у штаті Кентуккі, влітку 1952 року поповнилося сином Гасом Ван Сентом-молодшим. Освіту хлопець отримав у Род-Айленді, а на початку 80-х рр. переїздить до міста Портленд, де за власні кошти знімає перші свої фільми. Грабують аптеки без пострілів та насолоджуються життям герої першої успішної роботи Ван Сента «Аптечний ковбой» (1989 р.). У фільмі головну роль виконує Метт Діллон, який є вожаком компанії непристосованих до буденного життя

друзьяк-наркоманів. Ця історія з напівоптимістичним закінченням неабияк сподобалась цінителям незалежного кіно, що і допомогло Ван Сенту розпочати співпрацю з Девідом Боуї та «Red hot chili peppers» щодо зйомок відеокліпів. Тоді ж режисер зняв ще дві некомерційних стрічки. Відносний успіх у глядачів все ж не дозволяв Ван Сенту відчувати себе вільним авангардним кіноманом. Довелося звернутися до більш поширених та цікавих пересічному глядачеві тем. Маніакальне бажання понад усе стати телезіркою демонструє Ніколь Кідман у картині «Померти за...» (1995 р.). Сьюзен Маретто – патологічна блондинка, яка готова на все заради кар'єри, але на її шляху не лише мрія, але й пересторога у вигляді її чоловіка (зіграв Метт Діллон), яку героїня долає з упевненістю пробивного монстра. Ця іронічна казка-триллер може бути цікавою тим, хто ще сумнівається в акторському таланті австралійської актриси, яка у фільмі зазнає поразки у власних кар'єрних планах лише зі смертю. Стрічка «Розумник Вілл Хантінг» (1997 р.) підніс авторитет режисера на новий оscarівський рівень. У фільмі Вілл Хантінг (Метт Деймон) – обдарований розумом хлопець із низів суспільства, який працює прибиральником в одному із престижних університетів. Його унікальні вміння

ховаються за маскою хулігана, якому після чергової бійки видніється тюремний строк. Викладач в університеті, помітивши неймовірні здібності Хантінга, знайомить його із психологом (Робін Вільямс), який має допомогти схаменутися герою. Їх спілкування переростає в взаємну довіру та дружбу. Фільм був удостоєний двох премій «Оскар». Цим фільмом артхаусний автор Гас Ван Сент дав зрозуміти, що вміє знімати не лише авторські, але й масове прокатне кіно. Важко назвати наступну роботу режисера римейком, адже його версія «Психо» (1998 р.) – це абсолютна копія кожного кадру чорно-білого шедевру Альфреда Хічкока. У Ван Сента лише кілька оновлень знаменитого детектива: «Психо» у кольорах веселки виглядає блідуватим переспівом неперевершеного старого дійства. У 2000 році за участі Шона Коннері з'являється нова робота режисера «Знайти Форрестера». Фільм був знятий на хвилі успіху «Вілла Хантінга», і тому, мабуть, ці картини виглядають аж надто по суті подібними. Нахапавши «Оскарів» та прокатних щастя-невдач, режисер занурюється у витоки власної творчості. Минає два роки, і Ван Сент повертає собі статус незалежного режисера медитативною притчею «Джеррі» (2002 р.). Сюжет у цьому фільмі неважливий. Лише два хлопці на ім'я Джеррі у кадрі (Метт Демон і Кейсі Аффлек) блукають десь у преріях, горах у пошуках чогось. Меланхолійний настрій мовчазної подорожі створює прецедент: лише найстійкіші фанати режисера можуть стерпіти дві години намагань хоча б якось відкопати сенс картини, яка завершується неквапливим дружнім вбивством. Вижити у цьому екстремі вдалося героєві Деймона. Картина була присвячена культовому письменнику Кену Кізі (автор «Польоту над гніздом зозулі»). В осінню пору 2002 року Гас Ван Сент повертається у Портленд, де у середній школі ставить картину «Слон». Один день з життя американських підлітків триває досить звично: більшість екранного часу глядач має змогу спостерігати за різноманітним життям героїв (які згодом перетворюються у жертв), і в один момент усі шкільні лідери та невдахи порівнюються у всезагальній війні. Двоє друзів Ерік та Алекс саме тоді вирішили смертельно поквитатися із

ненависними однокласниками та викладачами. Кривава стрілянина не була вигадкою режисера. Ван Сент за основу сюжету взяв реальну історію, яка трапилася в одному з американських коледжів. Стилістична довершеність вражає: осінь, яка панує на екрані, «Місячна соната» Бетховена та витончена робота оператора із улюбленими для режисера польютами хмар – принесли фільму «Золоту пальмову гілку» та приз за режисуру на Каннському кінофестивалі 2003 р. Знімати біографічні стрічки завжди складно у сенсі їх зв'язку з реальними персонажами життя. Після гучного тріумфу в Каннах режисер у стриманій формі зафільмовує апатію до життя рок-музиканта, схожого на Курта Кобейна. Фільм складний для сприйняття, і в більшості моментів прототип Кобейна виглядає ходячою депресією. В «Останніх днях» (2005 р.) немає тієї необхідної ідеї, тобто і сенсу споглядати це кіно не знайти, крім як цікавості до скандальної постаті лідера гурту «Nirvana». Назва останнього на сьогодні фільму режисера «Параноїд парк» (2007 р.) навіює всілякі асоціації, які при перегляді обов'язково зітруться з пам'яті або відійдуть на другий план. Гас Ван Сент повторює свої успішні знімальні винаходи часів «Слона» та доповнює картинку музичними темами італійського композитора Ніно Роти з фільмів Фелліні. У результаті вийшла історія ненависного вбивства скейтером працівника депо, знята з натаками на геніальність, яка тут була втрачена лише через дежавю глядачів, критиків тощо. У Каннах-2007 ця картина отримала ювілейну премію на честь 60-річчя фестивалю і стала, мабуть, останнім експериментом «нового» Гаса Ван Сента, який розпочав його у 2002 році з мінімалістичного «Джеррі». Цього місяця світ побачить старе голлівудське обличчя режисера: у прокат виходить його нова робота «Мілк» з Шоном Пенном у головній ролі. Гас Ван Сент складний для дослідження його творчості режисер, який, як світлофор, змінюється кожного разу, але актуальності не втрачає бо паразитує (у гарному сенсі) на проблемних точках усіх нас.

Максим Івануха

Кузьма «Скрябін» – багатогранність особі

10 серпня у місті Ковелі відбулося відкриття торгового центру «Ювант», куди приїхав гурт «Скрябін». Після концерту нам пощастило взяти інтерв'ю у фронтмена команди Андрія Кузьменка.

В ОДНІЙ

– **Ти вперше в Ковелі?**
– Я багато разів їздив через Ковель транзитом, а на концерті другий раз.

– **Тобі сподобалося сьогодні на концерті?**
– Не то слово, народ – просто завал. Я боявся, щоб ми не поламали той магазин, який відкрили щойно. Мені тільки шкода було, що голос пропав, бо дві ночі був за кермом, а як не сплю, то голос сипне.

– **Ти сьогодні приїхав не сам, привіз із собою свій новий проект «Поющіє труси». Чому саме така назва? Чи не від того, що на нашій естраді дуже багато безголових гарненьких дівчаток, і не вистачає тільки «поючих трусів»?**

– Я рахую, має бути нерв у такому понятті, як «шоу-бізнес». І той нерв був відсутній. Кожен зайняв свою нішу і спокійно, комфортно в ній існує. А мене не влаштовує те, що моя мала, якій 11 років, не може включити телевізор, тому що там повні фекалії, нема що взяти звідти інтелектуального. Я придумав таку штуку: знайти таких дівчат, які будуть носити горде ім'я «поющіє труси», і яке заключає в собі назву цілого пагубного явища, яке з'явилося. І ми знайшли те, що шукали. Вони не ставлять себе вище, але і не люблять падати нижче, ніж вони є.

– **За якими критеріями проходив відбір дівчат у гурт?**

– Щоб народ був нормальний, зрозуміло, щоб вони гарно виглядали, щоб не було відразу тої зірковості, щоб люди були з народу, щоб в нетипових ситуаціях виглядали натурально.

– **Дівчата не мали ніякого відношення до шоу-бізнесу?**

– Ні, абсолютно ніякого відношення не мали!

– **Який ти хочеш отримати результат від цього гурту?**

– Я вже отримав той результат. От наприклад, ді-

вчата були лицем проекту «Україна – не бордель!», то була дуже серйозна акція в Києві. Не секрет, що наша держава зараз – як центр секс-туризму, люди з Заходу приїждять сюди, щоб спати з нашими дівчатами, і це є ненормально. І люди, слухаючи ті тексти розуміли, що то не поверхневий стьоб, а що це глибока філософія. Також мені дзвонили з журналу «Playboy» і казали, що раніше вони думали, що то все просто так, але вони зрозуміли, що то дійсно філософський проект. Я дуже сильно люблю, коли люди дослухаються до того, що я пробую зробити.

– **Тобто ти хочеш зменшити кількість позовних гуртів?**

– Так, їм буде страшно, ми будемо їх валити, як дурних.

– **Хто пише пісні для гурту?**

– З мене та панкота «валить», і я знайшов, куди її застосовувати.

– **У тебе є такі пісні: «Мумій троль», «Я вб'ю тебе, ти тормознута, відстань», «Шмата» і т. д. Це просто пісні чи стан твоєї душі?**

– У мене нічого просто не буває – то я відразу заявляю! Якщо з'являється пісня, то не означає, що то було так: от мені зараз треба написати пісню про дуру, якій я виб'ю зуби. Такого нема! Пісня «Мумій троль» та інші мої пісні – то віддзеркалення типової української середньостатистичної сім'ї. У молодих людей переважають ненормальні відносини. У 70% випадків чувак більше налаштований зловити її на чомусь. Якщо вона – його жінка, то він чомусь думає, що вона його власність (як мобільний телефон), а не жива людина. І на концерті я ж не заставляв їх співати, вони знали текст, тому що та ситуація їм знайома. Я її не придумував з голови, в мене є знайомі, ми дуже часто з ними зустрічалися. Вони жили 17 років разом, розійшлися півроку тому, і кожен раз, коли в неї дзвонив телефон, протягом

останніх 5 років, він перевіряв, хто написав і що, хоча там не було ніякого криміналу, і тоді він брав її за руку, і вони 4 години виясняли відносини. І то є ненормально!

– Я знаю, що ти написав книжку «Я, «Победа» і Берлін», чи плануєш ти далі розвиватись у цьому напрямку?

– Я випадково її написав, я не вчився на письменника і не хочу відбирати чужий хліб. Я просто зафіксував на листку пару життєвих ситуацій.

– Ти ніколи не афішуєш свого особистого життя, не з'являєшся на вечірках з дружиною, чому?

– Якщо ти будеш показувати те, що в тебе вдома, то те саме, що ти будеш показувати людям свою нижню білизну. І я ніколи того не буду робити! Це інтим, і якщо немає в людини інтиму, то в неї немає душі. З'являються вороги, які намагаються нарити якісь факти, але я не звертаю на то ніякої уваги, прапор їм у руки, але перед Боженьком вони грішать!

– Твоя доця Марія-Барбара, вона навчається у звичайній школі? Як їй живеться із таким зірковим татом?

– Так, у звичайній! Абсолютно спокійно живеться, в мене дома мене не побачиш по телевізору, я вирубив всі канали, де мене показують, вона не знає, що тата хтось ще знає, крім неї. Я її воджу до школи, я нормальний чувак:-)

– Ти маєш музичну освіту?

– Так, маю початкову музичну освіту, а також освіту стоматолога. У мене була дуже жостка вчителька по піаніно, вона мене била по руках лінійкою. Я академічний концерт загравав так, що директор школи, який мене ненавидів, встав і захопив. Але після того я спалив всі ноти і класику ненавиджу.

– Як ти ставишся до того, що у шоу-бізі стало модно вживати наркотики, алкоголь? Чи вживаєш ти алкогольні напої, чи ти палиш?

– Якщо людей не пре життя і вони шукають собі якусь наркоту, то хай собі пробують. Я не п'ю, максимум вино біле, не палю давно.

– Ти береш участь у благодійних акціях?

– Якщо благодійні акції організовують незнайомі мені люди, то ні, не беру. Я відразу їм кажу, що я не вірю, що ті гроші дійдуть до адресата. Хоча їхня акція може бути сильно розпіарена. Набагато легше зробити свій маленький внесок, про який ніхто не буде знати, ти приїдеш і тим діточкам сам віддаси. Мене дуже роздратувало, коли мені декілька місяців тому подзвонили і сказали: давайте Ви приїдете у дитячий будинок і прочитаєте дітям казочку, там буде 40 журналістів, і ми то всьо розпіаримо. А я кажу: давайте журналістів там не буде, для чого вони там, коли я буду читати казочку? І я не поїхав.

– «Hammer» – то твоя машина, чи ти взяв його у користування?

– То ми брали на прокат, то гнила машина – ніяка.

Розмовляла Ната

АКТИВНИМ БУТИ МОДНО!

Шановний читачу, доводжу до твого відома, що з 31 липня по 3 серпня на озері Гірники відбувся кемпінг. Якщо хтось питає мене, що то таке отой кемпінг, я відповім – це відпочинок на природі з наметами. Допитлива людина, побачивши таку інформацію у нашої любій «Птасі», відразу питає: хто організував? Хто їздив? З якою метою? І чого мене не взяли із собою?). Відповім по черзі на ці запитання. Так от, організували такий собі курортник Ковельська молодіжна громадська організація «За життя» та медіа-проект «Птаха». А запросили на кемпінг лідерів шкільного самоврядування, активну молодь міста, батьків активної молоді, їх бабусь, дідусів, прадідусів, прапра... далі ви й самі зрозуміли, що про дідусів і т. д. – то жарт:–). Це був не просто відпочинок: палатка, озеро, кавуни, банани, бублики, а насичене цікавими пізнавальними моментами проведення часу! Ми катались на водних лижах та моторному човні, серфінгували, грали волейбол, футбол, танцювали, спілкувались... і це все відбувалось під гаслом здорового способу життя без спиртного, тютюну, нецензурних слів. Спитаєте, чи таке взагалі можливо. Я відповім, що можливо, і навіть привабливо, весело й позитивно. Відсутність живого та щирого спілкування між людьми в компанії

змушує їх шукати штучних шляхів для того, щоб звеселитися. Насолода від відпочинку з випивкою минає швидко, залишаючи після себе примарне відчуття задоволення, головний біль, збіднілі на повноту вражень спогади про те, хто скільки випив, якого рівня свинства досяг. Наш відпочинок мав тематичне спрямування. Ми стали учасниками руху «Народжені для майбутнього!», метою якого є поширення моральних цінностей серед молодого покоління, пропаганда здорового способу життя, турбота про екологію. Під час відпочинку нас було поділено на три команди. Відповідно кожна мала свої обов'язки і діяла узгоджено з іншими. Коли перша команда готувала обід, друга була на тренінгу, а третя – хлюпалась в озері і навпаки. Завдяки ігровим тренінгам ми познайомилися ближче, зарядились позитивною енергією від кумедних ситуацій, згуртувались, атмосфера спілкування стала невимушено легкою. Пізнавальною виявилась гра «Володар кілець», під час якої кожен міг почерпнути для себе інформацію про ВІЛ (вірус імунodefіциту людини), щоб у подальшому застерегти себе від можливого зараження. Посмішку на обличчі викликає згадка про гру «Берлінська стіна», коли необхідно було не торкаючись червоної стрічки

переправити усіх учасників на інший бік, не солодко доводилось останньому члену команди, коли той один залишався по той бік стрічки. Та, завдяки спільним зусиллям, і його у безпеці переправляли на інший бік. Ця гра змодельовала життєву ситуацію, коли кожен, покладаючись лише на власні сили, забуває про підтримку з боку інших людей. Висновок був очевидний: стіну життєвих перешкод важко перескочити самому, ігноруючи при цьому

допомогу ближніх. Жваву дискусію викликали міркування над питаннями круглого столу. Ось їх перелік: чи винен хтось інший у тому, що я не відбувся, у тому, що я почав палити, випивати чи колотися? Що я хотів би змінити у собі, і які кроки я пропоную для змін? Що я хотів би змінити у цьому світі і з чого я пропоную почати здійснювати ці зміни? Що таке любов: почуття, дія чи характер? Завдяки яким десяти речам можна сказати, що людина насправді вас кохає? На перше питання всі мали однакову відповідь: у тому, що я не відбувся, – винен лише я сам. Стосовно інших питань кожен мав свою думку. Поміркуйте й ви над цими питаннями. Окрім таких психологічних забавок, відпочинок на озері був збагачений і добрими ділами. Ми показали усім, хто був по сусідству те, як треба прибирати узбіччя: Наші сусіди, не довго думаючи, взяли з нас приклад і теж почали збирати рештки спля-

чої людської совісті у вигляді скляних пляшок та «бумажок з– под канфет». Відпочинок видався на славу, на користь, на радість, на втіху... І головне – молодіжний рух «Народжені для майбутнього!» почав свій успішний старт. Тепер кожен, хто сповідує здоровий спосіб життя, може до нього приєднатися і згодом поїхати на кемпінг:-)

Отже, ми збираємось щочетверга о 17.00 год., у Ковельському міському культурно-просвітницькому центрі (вул. Незалежності, 89, II-й поверх).

**Контактний телефон:
8(068)2338513 - Ната**

Ти теж народжений для майбутнього!

Надя Голядинець

ДАЙ СВОЮ ВІДПОВІДЬ НА ЦІ ПИТАННЯ:

info@ptaxa.com.ua

Найзмістовніші відповіді ви можете прочитати в наступному номері журналу.

Зміни себе, і ти зміниш світ!!!

1. Чи можу я звинувачувати когось чи щось за те, що я не самореалізуюсь, почну палити, вживати наркотики, пити, за те, що щось не вийде? Чому?
2. Чи є в моєму житті те, що я хотів(ла) б змінити і як, на ваш погляд це можливо зробити?
3. Чи є те, що я б хотів(ла) змінити в суспільстві? І як це можна, на ваш погляд, зробити?
4. Що таке любов?
 - Відчуття
 - Дія
 - Характер
5. Коли можна сказати, що хтось любить когось. Як це проявляється (мінімум 10 пунктів)?

ПОСМІХАЙТЕСЬ! *І Все буде ярвино!*

АТУМ: Розкажи будь-ласка якийсь яскравий момент зі свого дитинства?

Зоряночка: Зараз літо, і мені згадалися моменти, коли я з братом і батьками їздила кудись відпочивати, в Карпати чи на море в Одесу. В машині завжди грала класна музика, і я так вивчила багато пісень... Колись мій тато грав в ансамблі, співав. Наша сім'я відпочивала на базі відпочинку в Затоці (біля Одеси), а він співав для людей... а я була першою, хто виходив на майданчик, і танцювала в задоволення... а вже потім підтягувались і всі решта.

АТУМ: Як і коли ти почала займатися музикою?

Зоряночка: Перший публічний виступ в мене відбувся в лікарні :))) Мені було три роки, це було на Миколая, коли всі діти збирались навколо ялинки і співали... так от, в мене була температура під 40, але я дуже хотіла заспівати... Вийшла до ялинки, відспівала і знепритомніла... потім виявилось, що отримала приз глядацьких симпатій :-). У школі пішла в дитячий хор, а потім приватно займалась уроками вокалу, і крім того, ще й на фортепіано навчилася грати, сиді свідки цього :-).

АТУМ: Де відбувся твій перший професійний виступ? Страшно було виходити до великої кількості людей?

Зоряночка: Перший професійний виступ в мене відбувся у 13 років... це було в Миколаєві на стадіоні... в той момент найбільше я боялася забути слова пісні... а кількість людей в ці страхи не входила :))). Я тоді вперше відчула кайф від спілкування з ними, відчула море позитивної енергетики... і це мені сподобалось найбільше!

АТУМ: Маєш кохану людину?

Зоряночка: Це питання цікавить всіх :-). Поруч зі мною зараз є людина, яка мене розуміє, підтримує, і така ж сама спонтанна, як я ;).

АТУМ: Твоя найзаповітніша мрія?

Зоряночка: Побачити весь світ. Дізнатись про культуру, традиції різних народів! Буквально на днях я повернулася з Тунісу (Африка). Проїхалася з друзями в Сахарі на джипах, побачила місця, де знімалися «Зоряні війни», покаталась на верблюдах, а найцікавіше-спостерігати і спілкуватися з місцевими людьми. Араби – це зовсім інші люди, з іншими пріоритетами. Підтягнула там знання з французької мови (це їхня друга офіційна поруч з арабською). Багато чого можна розказати, тому на сайт нашої групи www.zoryana.com.ua я закину найцікавіші враження про цю країну і фото. Заходьте.

АТУМ: Розкажи про свій розпорядок дня.

Зоряночка: Таке поняття, як робота з 9-ї ранку до 6-ї вечора, абсолютно відсутнє. Графік життя ненормований. Якщо відбуваються концерти, то наступного дня я відсипаюсь, відновлюю силу, енергетику. А так встаю десь годинка-десята, складаю план дій на день. Беру з собою плеєр, взуваю кросівки і вибігаю на вулицю у справах... репетиції, записи в студії, інтерв'ю, обов'язково виділяю час, щоб десь випити смачну каву «Латте», зустрітись з друзями. Інколи зависаю в неті. А ще в мене є лабраторчик Соня, яка також вимагає до себе багато уваги :-).

АТУМ: Як створювався гурт? Склад лишився той самий чи учасники мінялися?

Зоряночка: Створення нашої групи відбулось влітку 2006 року. В мене вже був досвід виступів на сцені, але по-

стійно чогось бракувало. Хотілось максимально живо- го звучання і, крім того, мені не вистачало повноцінної команди, яка є дуже важливою для кожної музичної одиниці шоу-бізнесу. В цей момент я познайомилась з барабанщиком Ромою, який і став першою сходинкою до створення нашої групи. Також із нами почав грати колишній соло-гітарист широко популярної у певних колах групи «Тостер» Андрій «Дирчик» Деркач. Поступово підтягнулися й інші, створивши разом наш світ музики. Наш перший серйозний виступ відбувся влітку в Запоріжжі, де ми увійшли у фінальну двадцятку фестивалю «Перлини сезону – 2006», пройшовши в Києві аудіо- та живе прослуховування серед сотні команд. Це був вдалий початок.

АТУМ: Розкажи, як ти доглядаєш за своїм волос- сям, адже воно в тебе має просто приголомшли- вий вигляд?

Зоряночка: О, дякі, АТУМ :-). Я його просто люблю. Волосся, зовнішній вигляд – все починається з настрою, з твоїх емоцій, які крутяться у твоїй голові, це все потім відображається на зовнішньому вигляді... Я, як і всі, ко- ристуюся шампунем, кондиціонером, масками... нічого особливого :-).

АТУМ: Коли в тебе випадає вихідний, що ти за- звичай робиш?

Зоряночка: Беру рюкзак, дзвоню друзям і стараюсь кудись поїхати, в Україні є на що подивитись! Останнє відкриття для мене – це Кам'янець-Подільський!

А інколи сиджу вдома, п'ю з мамою каву на балконі, і говоримо з нею про все на світі... люблю такі моменти!

АТУМ: Хто дав тобі таке чарівне ім'я?

Зоряночка: Взагалі, мене хотіли назвати Юлею. Але в останній момент батько настояв, щоб мене назвали Зоряною. До речі, це ім'я знають переважно в нас, на Заході. На Сході, Півдні країни, взагалі, такого імені не знають... Часто називають Заріною :-).

АТУМ: Де ти виступаєш останнім часом?

Зоряночка: Останнім часом ми з групою їздимо по різних містах в рамках туру «Музика нової хвилі», під- тримуємо ідею нової якісної музики в Україні. Були в багатьох містах. На День міста (у Ковелі – авт.) і у вас виступали. Люди у вас бомбові, такі позитивні і щирі у своїх емоціях! Привіт всім, хто був на концерті. І звичай- но, респект меру вашого міста!!!! Він – молодчинка!!!! До вас хочеться знову приїхати. А на серпень, вересень заплановані концерти в Луцьку (23 серпня), Львові (24 серпня), Самборі (28 серпня), Тернополі (30 серпня), Рівному (31 серпня), також в Ужгороді, Чернівцях. Од- ним словом, роботи вистачає :-).

АТУМ: Твої побажання нашим читачам.

Зоряночка: Вперше журнал «Птаха» попав мені в руки в Луцьку! І після цього я стала вашою фанаткою... дуже цікаво написано, неординарні люди, суперові журналісти... У вас все є... тому бажаю лише величезних тиражів, які птахом будуть розлітатись по всій країні, а людям отримувати задоволення від статей у вашому культовому журналі!

АТУМ: Коли знов в гості приїдеш?

Зоряночка: Як тільки запросять, так зразу ми у вас... А можливо, мені вдасться ще поїхати в Шацьк, тоді до вас заїду, бо вже маю тут своїх друзів, і це НАЙПРИЄМ- НИШЕ! Посміхайтесь :-)!!!

Пи.Си. Дякую долі, що звела мене з цією пре- красною людиною!

Розмовляла АТУМ

Вітаю, дорога редакціє журналу «Птаха»!

Надворі полудень, я сиджу вдома, в моєму старенькому музичному центрі чути знайому до болю, сумну і плаксиву пісеньку «Hello» гурту «Evanescence». Я пригадую своє минуле і записую на чистий аркуш паперу (який через декілька хвилин стане біло-синім чи рясним від цих слів, які ранять душу...)

ТА, ЩО ПІЗНАЛА ТЕМРЯВУ.

На вулиці іде дощ, а колись світило сонце, тиша панує на кожній вулиці мого міста, а колись було чути щирий сміх. Я лежу в темній кімнаті, мені так важко дихати, так боляче згадувати. Зрештою, я не пам'ятаю нічого, тільки біль, який пронизував мої груди знову і знову, змішувався зі слізьми, розтікався у всі шпаринки мого тіла. Важко мені піднятися, розплющити очі... А коли я розплющила їх, то побачила темряву, темряву і знову темряву і біль, сильний біль. Я піднялася, впала на холодну підлогу...

Коли на землю стелиться туман.

Усе починалося як завжди. Ми були вже знайомі давно. Не так давно, як здавалося мені, але цього часу, проведеного поряд з ним, було досить, щоб закохатися в нього. Закохатися назавжди.

Я поверталася з навчання. Їдучи в маршрутці, розглядала осінні пейзажі сіл, думала про життя, думала про все на світі, але тільки не про нього!

Він повертався додому. Похнюпившись і похиливши голову, він ішов вулицею, ледве не плачучи, переживав втрату.

– Привіт...

Він підвів свої стомлені очі і посміхнувся. З обличчя зникла печаль.

– Привіт!

Ми довго розмовляли про життя, після чого він попросив мій номер телефону. Попро-
щавшись, ми пообіцяли теле-

фонувати одне одному. Дорогою додому я подумала: «Все, це мене так просто не омине.»

Через тиждень він сказав, що я йому подобаюсь, а через два дні вперше поцілував. Яким бажаним та солодким був цей поцілунок для мене! Я чекала його все своє життя, щиро вірила, що це станеться. Я хотіла відчувати дотик його теплих губ, випити цей напій, а потім попросити ще... і ще. Я хотіла, щоб його запах завжди лишався на моєму обличчі, на моїх долонях, я хотіла зібрати його всього, до останньої краплі, і вже більше не втрачати. Ніколи. Але три місяці щастя змінилися довгими-довгими днями, сповненими смутком, болем і стражданнями.

Мені ще досі здається, що ввечері задзвонить мій телефон, і я почую його голос, такий м'який, низький і теплий...

Він вкриває наче білою ковдрою, гріє, присипляє. І як боляче засинати в порожній, теплій кімнаті, так і не дочекавшись дзвінка. Потім я писала йому листи, багато листів, але не відсилала. Його голос, його сміх заблукав у моїй кімнаті, день і ніч він звучав у мені, в моєму тілі, я не можу його забути досі.

Здавалося, що я найщасливіша в цілому світі, але минув час, і я зрозуміла, що обдурювала саму себе, намагалася не втопити мрію про казку, щоб не лишитися самій. Кажуть, потрібно секунду, щоб людину побачити, день, щоб закохатися і цілу вічність, щоб її забути.

Женя

Женю! Тобі боляче, але згадай напис на персні Соломона: «...і це мине...» Роззирнися довкола, і якщо Ти знаєш, що таке темрява, то кому, як не Тобі, вміти відчувати світло. Подивися на людей, яким важче, ніж Тобі, і допоможи їм. І ще: ніколи не забувай, що краще мати і втратити, ніж не мати взагалі. Нічого у цьому світі не робиться даремно. Ти здатна на почуття – а це ой як багато !! Усі ми щасливі настільки, наскільки хочемо такими бути, або наскільки ми до цього готові. Вір у себе, цінуй те, що маєш). Удачі).

Оля Ляснюк

Ми ходимо зграями, літаємо зграями
і носим дітей до хреста невеличкими жменьками,
тихенько собі божеволієм парами,
хворіємо світлом і мрем під асфальтами.

Ми селемо риб в трилітрові акваріуми,
і відстань між днями вимірюєм кроками,
напам'ять майбутнє своє ми вивчаємо,
щоб потім назвали усіх нас пророками.

Гризем олівці, розкулупуєм вени,
дерева маскуємо під колір зелений,
вночі перемотуєм вранішнє порно,
ліниво сопемо під крики «мотор».

Залапані поглядом, спрагли до болю,
між пальців шукаємо паростки янголів,
і щоб не зріднитися з кожним тобою,
висмикуєм їх і поволі па

да
єм

МОКРИЙ ВІРШ

На Вашій Арктиці росте, мабуть, трава,
А тут вже чути осені останній скрип.
За талію день вечір обійма
Як перший чи останній чоловік.
Він мріє віршами і хоче чути «так»
У відповідь регоче небо «ні».
На Вашій Арктиці закінчається дощі,
А в Луцьку забухикає зима.
День вечір притискає у тролейбусі,
Скрегоче іскрами замучена п'ятьма.
На вашій Арктиці, напевно, десять вже,
А на моїй вже досить молока.
Вже досить запланованих побачень,
Спізнілих днів і п'яних вечорів,
Так хочеться закутатись в «пробач мені»
І розігріти у бокалі лід.
На нашій Арктиці, мабуть, вода
Й багато мокрих-мокрих днів.
Забуду що була я не одна,
А Ви побудьте першим і одним

Оксана ГУНДАР

оці метелики
неначе з неоліту
неначе випали
з розмальованих печер

вони сьогодні
з легким присмаком
зеленого чаю
й вершкового неба
в якому я вже
стою по коліна

бо в тих лоліт
що малими пальчиками
лоскотують джмелику
живіт
так мало приводів
вирости
і так багато
щоб випасти
із того кола
що об'єднає інь і янь
що заглядає у вікно
того
що щоранку
смажиться на сніданок

а й досі не можу
вибратися з неба
в горошок
з ванільними вершками

Телегонія: прихована правда

Сьогодні можна почути, що інтимні стосунки до шлюбу між юнаком і дівчиною – річ цілком допустима.

Дорога молоде, ви повинні пам'ятати, що ваша поведінка та ставлення до цнотливості буде мати сильний вплив і на ваших майбутніх дітей. Те, що не видно для людського ока, що заховане від людей зараз, може виявитися у ваших синах і дочках!

Запропонована нижче стаття «Телегонія» протоієрея Миколи Головкина піднімає тему, яка замовчується і навіть приховується. Але ігнорування існуючої проблеми не усуває її наявності і тих жакливих наслідків, які вона принесе в сучасні сім'ї і в майбутні покоління. Стаття подається у скороченому вигляді.

Люди, вступаючи у шлюб, у більшості хочуть мати дітей. Але не всі знають, як впливає на здоров'я потомства невинна чистота, що саме від неї залежить, якими будуть ваші діти. Наші пращури знали про це: вони уміли помітити, що від гулящої дівчини не буває хорошого потомства. Тому етично занепаду дівчину вважали зіпсованою, негідною заміжжя. У наш час зв'язок невинності з якістю потомства змогли пояснити генетики, що відкрили в минулому столітті явище телегонії. Полягає воно в тому, що вирішальний вплив на потомство жінки має перший в її житті чоловік. Саме він, а не майбутній батько дитини, закладає генетичний фон для потомства кожної жінки, незалежно від того, коли і від кого вона народжуватиме своїх дітей. Він, що порушив невинність, стає як би генним батьком всіх майбутніх дітей жінки.

Приблизно 150 років тому кіннозаводчики, що виводили нові породи коней, для підвищення витривалості вирішили схрестити коня із зеброю. Досліди не вдали-

ся: не сталося ні єдиного зачаття – ні у коней від чоловічих особин – зебр, ні у зебр-кобил. Досліди припинили і постаралися забути про них, вважаючи, що справа закінчена. Проте через декілька років у кобил, що побували в дослідах, стали народжуватися смугасті лоша. Від породистих жеребців! Приголомшений науковий світ назвав це явище телегонією. Голуб'ятники також про це добре знають. Якщо непородистий голуб «потоптав» породисту голубку, її відразу вбивають, тому що навіть при найбільш «елітному чоловіку», у неї будуть лише «нечистопородисті діти»: то пір'їнки у хвості не ті, то колір дзьоба, то ще що-небудь. І ось яка склалася до нашого часу парадоксальна ситуація: про це явище, що має прямий стосунок до народження повноцінного потомства, знають переважно тваринники. Чому ж цього не враховує людина, адже вона хоче мати здорову сім'ю і хороше потомство? Тоді, 150 років тому, після багаточисельних фізіологічних, антропологічних, соціологічних досліджень і дослідів неупереджена наука заявила твердо: «Ефект телегонії поширюється і на людей, причому навіть у більш вираженій формі, ніж у світі тваринному!» Але відкриття телегонії відразу ж було заховане від людей, оскільки воно дуже міцно закривало дорогу для всякого роду сексуальних революцій.

Отже, телегонія (від «телі» – далеко і «жени» – народження) – наука, яка стверджує, що на потомство жінки впливають всі її попередні статеві партнери. Відомо, що навіть через декілька років після дошлюбних відносин із заїжджими гастролерами на міжнародних фестивалях, спортивних олімпіадах наші дівчата стали народжувати від білих, генетично здорових своїх чоловіків, дітей «ні в матір, ні в батька, а в чорного молодця». Причиною цього була

генетична мутація хромосомного ланцюга. Дівчата, особливо з числа повій, часто дарували своїм законним коханим приховані плоди дошлюбних статевих зв'язків – наркоманів, токсикоманів, гомосексуалістів або психічно неповноцінних, біснєватих дітей. У наш час в теорії телегонії незліченна безліч противників. Це – люди зацікавлені, бо індустрія порнографії потерпить істотні збитки, якщо явище телегонії вивчатиметься дітьми зі шкільної лави. Тому для них прибутковіше, якщо наші діти почнуть вивчати у школі програму «Планування сім'ї», яка сприяє розтлінню майбутнього покоління, а, отже, поповненню їх гаманця. При сьогоденній системі життєвих цінностей цнотливість зберегти непросто, проте і винагорода велика: діти, які народжуються від цнотливих батьків, – на радість у житті, на допомогу і вітиху в старості, а не на ганьбу і страждання.

У читача може виникнути питання: «А як же чоловік? Чи повинен він зберігати чистоту? Чи залежить від нього, якими будуть його діти?» Однозначно так. Його духовний стан, окрім спадковості, впливає на генетику потомства. На ньому лежить основна відповідальність.

Шопоголізм

Шопоголізм. Ви чули коли-небудь про таку психологічну хворобу – оніоманія або шопоголізм? Простіше кажучи, це – магазинна залежність – настирлива ідея купувати у величезних кількостях, причому не залежно від свого фінансового становища.

Цими модними словами називається нова хвороба XXI століття. Зародилася вона в Америці, але вже встигла добратися до Європи. Так, наприклад, у США налічується близько 60 мільйонів шопоголиків, у Великобританії – 700 тисяч, у Росії – поки близько 3% населення страждають цією хворобою.

Чому ж розвивається шопоголізм? Коли людина переживає стресову напругу або депресію, її організм намагається вийти із цього стану. Хтось заїдає стрес, хтось постійно плаче, а хтось ходить по магазинах. Адже будь-яка покупка здатна принести позитивні емоції, задоволення. Це спосіб утішити, пожаліти себе. Звичайно, через неможливість виразити свої почуття, са-

мотність, внутрішні страхи люди впадають у депресію. І щоб просто відчувати себе краще, вони йдуть у магазин за розрадою. У деяких людей шопоголізм виникає на тлі низької самооцінки, тобто купується остання модна новинка, покликана підвищити самооцінку того, хто купує, у власних очах і в очах інших.

Як боротися з шопоголізмом? Оніоманія – це серйозна особиста проблема, яка є джерелом глибоких підсвідомих конфліктів та протиріч особистості. Вирішити її може тільки серйозна індивідуальна робота із психологом. А конкретні поради можуть зорієнтувати й дати правильний напрямок думкам. Отже, поради:

- як усунення будь-якої пси-

хологічної проблеми, лікування шопоголізму потрібно почати з усвідомлення: «Так, у мене є залежність від магазинів, та її потрібно позбутися».

- Під час чергового бажання що-небудь купити спробуйте знайти заміну. Сходіть до спортзалу, на масаж, у сауну, влаштуйте SPA-процедури своєму тілу та обличчю, або просто почитайте цікаву книгу.

- Перший час виходьте з дому з невеликою сумою грошей, щоб не виникло бажання відразу ж усе витратити.

- Плануйте свій день, щоб було якнайменше часу на нудьгу і сумні думки. Активний відпочинок, спорт, спілкування з людьми, театри, виставки, поїздки на природу – все це допомагає відволіктися.

Якщо ж всі ці поради не допомагають, не відтягуйте, проконсультуйтеся із психологом.

Ярина Сорока

СПОРТ

КУБОК Анатолія Тимощука

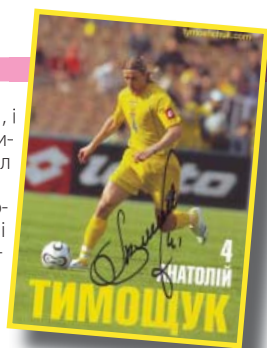
На Кубку Анатолія Тимощука відбулись півфінальні поєдинки. «Волинь» знову зустрічалася з одним зі своїх принципових опонентів – юними вихованцями львівських «Карпат». Матч, котрий, як і у попередні дні, відбувався у досить спекотну погоду, розпочався з атак господарів, котрі досить швидко перебрали ініціативу до своїх рук. Волиняни діяли більш цікаво й комбінаційно, і у перші десять хвилин гри встигли кілька разів перевірити реакцію карпатського кіпера ударами з дальньої та середньої відстані, однак успіху не досягли. Відкрити ж рахунок юним вихованцям Олега Федюкова вдалося на 12-й хвилині, коли у швидкій атаці Савкевич з досить гострого кута у межах воротарського чудовим ударом відправив м'яч у дальній верхній кут воріт. А за сім хвилин після атаки по центру на удар з лінії карного наважився Ярмолюк і створив ще один шедевр, запустивши шкіряного неймовірною дугою у дальній ниж-

ній, де м'яч, немов у більярдну лузу, втрапив у стійку і влетів у сітку – 2:0. До завершення тайму гра проходила у досить швидкому темпі за переваги лучан, однак голів уже не було.

Після відпочинку карпатці спробували переломити невдалий для себе перебіг гри і невдовзі зуміли поквитатися одним голом, коли в результаті помилки оборонців їхній форвард з кількох метрів розстріляв ворота «Волині». Надалі гості спробували замкнути лучан на їхній половині поля і, як кажуть, дотиснути до потрібного результату, але досягти бажаного їм не вдалося. Львів'яни діяли більше з розрахунку на швидкість та фізичну міць, в той час як молоді гравці «Волині», демонструючи відмінну техніку, досить чітко грали у відборі й за першої-ліпшої нагоди атакували самі. Наприкінці гри лучанам все ж вдалося відтиснути гостей до їхніх володінь і самим створити кілька головних нагод, проте рахунок так і не змінився. Отож,

перемога 2:1, і «Волинь» виїшла у фінал турніру.

В іншому півфіналі володимир-волинський «БРВ-БІК» з рахунком 5:1 здолав тернопільську «Ниву». Крім того, у втішних півфіналах харківський УФК переграв донецький «Шахтар» з рахунком 2:0, а рівненський «Верес» після нульової нічиєї в основний час поступився у пенальті динамівцям Бреста – 3:4. Відтак, у матчах за 7-8 місце гратимуть «Верес» – «Шахтар», а за 5-6 місце – «Динамо» – УФК.

У «ВОЛИНІ» нові придбання

Напередодні матчу 5-го туру проти ПФК «Севастополь» керівництво «Волині» дозаявило ще одного новачка команди. Ним став 23-річний півзахисник Андрій Деркач. Вихованець бориспільського «Борисфена» протягом 2001-05 років захищав кольори цього клубу у вищій та першій лігах, а також виступав за другу клубну команду у другій лізі. Влітку 2005 талановитим півзахисником зацікавився донецький «Шахтар», котрий підписав контракт з Андрієм після вибуття бориспільців з вищої ліги. Однак пробитися до основи донецчан українцю так і не вдалося, і протягом двох з половиною років він обмежувався виступами за дублюючий склад та «Шахтар-2». А взимку цього року Андрій Деркач перейшов до черкаського «Дніпра», у котрому відіграв друге коло минулої першості. Нині ж технічний півзахисник захищатиме кольори «Волині», і досить ймовірно є його поява на полі вже у найближчому матчі чемпіонату.

У понеділок 12 серпня «Волинь» підписала контракт з українським атакуючим півзахисником Сергієм Коваленко (зріст – 185 см, вага – 77 кг). «Родзинкою» укладеної угоди є те, що новачок «Волині» є вихованцем славновісного туринського «Ювентуса». У сімнадцятирічному віці Сергій потрапив на око скаутам італійського клубу й незабаром приєднався до «б'яно-нері», розпочавши виступи у примавері. Однак пробитися до основи ювентівців Сергію не вдалося, і у сезоні 2004/05 Коваленко уклав угоду з бельгійським «Стандартом» з Льежа, з котрим у наступні два сезони посідав третю та другу сходинку місцевого чемпіонату. Своє захоплення грою українця неодноразово висловлював і спортивний директор «Стандарта», екс-кіпер збірної Бельгії Мішель Прюддом. Однак у сезоні 2006/07 гра у Сергія не пішла, і деякий час він змушений був провести в оренді у Локерені. Та після повернення до «Стандарта» розпочалася серйозна реконструкція складу, і минулий чемпіонат Коваленко провів уже у більш скромному клубі «Роселар». Загалом за «бельгійський» період своєї кар'єри талановитий півзахисник, який досить часто виступав і на позиції форварда, зіграв 58 матчів і забив 7 голів. Ще 5 ігор (із забитим 1 голом) проведено в кубку Бельгії, і 2 матчі Сергій провів у єврокубках.

Петро Дмитрук

Протягом трьох тижнів на спортивних майданчиках Ковеля проходила **першість міста з міні-футболу** серед команд установ, організацій, любительських команд. У змаганнях взяло участь 13 команд із загальним числом учасників 195 чоловік. Перегравши усіх своїх суперників, чемпіоном міста стала команда «Буран», на другому місті «Верес», третьою стала команда «Класік». Відроджує свої високі спортивні традиції завод «Ковельсільмаш», команда якого посіла 4 місце. Міський голова Сергій Кошарук чемпіона міста (команду «Буран») та призерів нагородив кубками та грамотами. Кращим гравцем чемпіонату та кращим бомбардиром став Бобилев Володимир, кращим голкіпером – Корчицький Дмитро, захисником – Романчук Андрій, – які отримали спеціальні призи.

Після чемпіонату міста з міні-футболу кращі **8 команд розіграли «Кубок Незалежності»**. До півфіналу, перегравши своїх суперників, увійшли пари: команди «Буран» - «Сільмаш», «Брестська» - «Верес». Команда «Сільмаш», проявивши велику волю до перемоги, переграла чемпіона міста – команду «Буран» з рахунком 2:1, у другій парі путівку до фіналу виборювали команди «Верес» - «Брестська», перемогу з рахунком 5 : 3 здобула команда «Верес».

Фінал команд «Сільмаш» та «Верес» видався напрочуд напруженим та видовищним. Втративши на початку зустрічі 4 явних головних моменти, команда «Сільмаш» не змогла подолати команду «Верес», яка і використала свої усі головні моменти та перемогла - 4:0. Кубок Незалежності -2008 року здобув «Верес».

Віталій Волосюк

Попорпатись в минулому

Наш шлях розпочинається з пологового будинку, а завершується у глибинах землі. Момент щастя завжди відчуваємо після самого щастя, бо не можемо знайти його у теперішньому часі. Записуємо (а хто і не марнує паперу) всілякі думки, де брехня та лицемірство «на люди» немає сенсу. Це ж писанина сам на сам із собою, як сни. Блукаємо в минулому та тішимо себе, що колись було класно і щасливо. Живемо рекламою, їмо те, що «корисне для всієї родини». Жалюгідна маніпуляція. У цьому розпіреному світі губляться справжні цінності. Десь там втрачено те, що не рекламується. Ми не маємо фізичної змоги пережити більше двох століть, тому і змушені звертатися до історії.

За свідченнями дослідників, історія коренів нашого міста тягнеться з далекого XIV ст., а саме 1310 р. – перша писемна згадка села Ковле. Тепер цю дату ставлять під сумнів,

пошуки істини тривають. Найбільш повний та цікавий заклад у нашому місті, який зберігає відкриті реліквії пам'яті Ковеля – це історичний музей, що знаходиться на території парку культури і відпочинку ім. Лесі Українки. Розповіла мені про сьогодинішній стан музею головний зберігач фондів Мирослава Мороз. Заснований заклад був у червні 1989 року, як відділ Красзнавчого музею. Тепер це самостійна структура, яка має подвійне підпорядкування: державне і комунальне. Три експозиційні зали розповідають історію міста: нагороди часів Другої світової війни, зброя, документи, фотографії – і все це лише за дві гривні. Можливо, у заниженні ціни криється неприбутковість цього справді культурно-просвітницького центру. Як можна помітити, усе, що належить державі, має абсолютно нецікаву оболонку, та не йде у ногу з часом, а теліпаєть-

ся десь у минулому. Приміщення музею потребує ремонту, а з бюджету виділили аж 1000 грн. За словами пані Мирослави, молодь тепер активніше цікавиться історією рідного міста, ніж на початку незалежності нашої держави, і це не лише в Ковелі, але й загалом по Україні. Експерсійними сезонами в ковельському музеї є весна та осінь. Влітку – це поодинокі відвідувачі. У музеї працюють дві зали зі змінними виставками: на сьогодні це – демонстрація творчих робіт львівських художників та ювілейна галерея картин до 20-річчя від дня створення місцевої художньої школи. Пам'ять – це гарна річ, якщо не маєш справи з минулим, але воно завжди переслідує та впливає хоч на підсвідомому рівні на наші дії. Пізнати свої корені – означає зрозуміти суть власних дій.

Максим Івануха

Семінар бойового гопака на Хмельницьчині

Доброю традицією в Міжнародній Федерації Бойового Гопака є проведення щорічних навчально-вишкільних семінарів для старших учнів та тренерів. І цей рік не став винятком для тренерів та учнів підстаршинських груп, кількість яких постійно зростає. Пунктом збору було місто Хмельницький, де на базі Гуманітарно-педагогічної академії проводився цьогорічний II Міжнародний навчально-вишкільний семінар.

З 14 по 30 липня учасники семінару мали змогу пройти поглиблений курс силовий, технічної майстерності. До повного та гармонійного розвитку майбутніх вчителів Бойового Гопака було проведено навчання з теорій особливостей викладання технічних елементів, основ педагогіки, психології, прикладної народної медицини, історії України та новітніх технологій організації бізнесу. Семінар проходив під керівництвом Верховного Вчителя Бойового Гопака, Президента Міжнародної федерації Бойового Гопака Пилата Володимира та досвідчених вчителів.

На вихідні дні дозвілля із семінаристами проводили вчителі місцевого осередку Школи Бойового Гопака. На першому тижні семінару була поїздка в мальовниче та незрівнянне у своїй природній красі урочище Межигір'я, де збірна Бойового Гопака брала участь у показових виступах на святі Перуна, організованого місцевою громадою рідновірів. На наступних вихідних семінаристи мали змогу побувати у місті Кам'янець-Подільський, де вчитель місцевого осередку Бойового Гопака Полевий Юрій провів цікаву та пізнавальну екскурсію на фортифікаційному комплексі. По обіді численні відвідувачі фортеці мали змогу насолодитися неперевершеним володінням мистецтва Бойового Гопака, після завершення якого гопаківці були нагороджені тривалими оваціями.

Після завершення семінару кожен учасник склав необхідні тести, які засвідчили його успішність, та стали своєрідним підтвердженням того, що він зміг перебороти себе, свої звички та отримав сертифікат на право викладання або стажування в обласних осередках Бойового Гопака.

Олексій Смаль,
керівник інформаційного відділу Ковельської ШБГ
«Гнипідкова», тренер Бойового Гопака

БАНДЕРШТАТ.
2008

9-го та 10-го серпня неподарлік Луцька проходив Всеукраїнський фестиваль альтернативної музики та сучасного мистецтва «Бандерштат – 2008». Дійство відбувалось на території табору «Сонячний» (с. Гаразджа), тож відпочинок виявився дуже комфортним і приємним. Ніщо так не підіймає настроїв як гарна музика, сонце, трава, свіже повітря і прохолодне озеро. Вдень проводилися спортивні змагання, показові виступи та майстер-класи, а після концерту – ватра. Це справжні ліки від нудьги! Навіть затьняна злива не змогла завадити відпочинку, навпаки, найвідважніші отримали шалені враження від слему в багнюці. Виконавці були вражені такою підтримкою, тож викладались на сцені на 200%! Хочеться відзначити такі гурти: «Вода», «Спалені вітрила», «Мій батько п'є», «Га-почка» та «Бульдозер», які шалено розпалювали натовп перед головною подією – виступами гуртів «SLAP», «АННА», «Інкунабула» та «Кому Вниз». Великий респект організаторам, адже фестиваль проводився точно за графіком, без ніяких затримок та непорозумінь. Тому впродовж цілого дня можна було насолоджуватись музикою без перерв, і навіть ближче до вечора, коли втома підступала, зовсім не хотілось відпочивати.

lila

ФЕСТ. Правила експлуатації

Цього літа Україна перетворилася на такий собі суцільний фестиваль. Не обминули свята просто неба і Волинь. Не перераховувати весь їх список, розповім про останнє, на якому була, — «Бандерштат». І не так про нього, як про свої висновки. І не так щодо самого фесту, як щодо настрою (чи то «настроЮ») на подібних діях.

1 «Бандерштат» проводився під самісіньким Луцьком (хвилин 20-25 їзди маршруткою), тож ми з друзями вибралися туди без наметів. Тобто без ночівлі. А оскільки були вихідні, і зриватися з ліжок рано-вранці не надто хотілося, то не тільки без ночівлі, але й без ранків та обідів. Врешті-решт, зручність доїзду обернулася для нас тим, що справжній фестивальний дух обминув нас боком.

Висновок: Фестивалі живуть у наметових містечках.

2 Організатори фестів можуть передбачити майже все, крім погоди. У перший вечір «Бандерштату» почалася злива. Стало мокро, сіро і болотяно. А до Луцька — якихось там 25 хвилин їзди. І я (та й не тільки), не втримавшись від спокуси, ганебно покинула «поле бою». Кажуть, потім було весело: навіть болотяне місиво під сценою багато хто сприйняв як плюс — такі собі екстремальні грязьові ванни. Врешті-решт, моє боягузтво обернулося для мене тим, що справжній фестивальний дух обминув мене мокрим боком.

Висновок: Фестивалі не живуть під парасольками.

3 Перед «Бандерштатом» я була на «Уніж-фесті»: із ранками, які починаються з наметів, із нічними посиденьками біля вогнища, зі сценою під шаленою зливою і ще з багатьма «фішками». Тож, коли їхала на «Бандерштат», підсвідомо чекала повторення «Уніжу». А так не буває. Врешті-решт, мій досвід обернувся для мене тим, що справжній дух фестивалю обминув мене боком.

Висновок: Фестивалі не терплять порівняння.

Віта Литвак

Кінозал «Прем'єра»

ЛЧУМ ім. Франка представляє

ДЗЕРКАЛА

Жанр: жахи

Режисер: Олександр Аджа

У головних ролях: Кіфер Сазерленд, Паула Паттон, Камерон Бойс, Еріка Глюк, Еммі Сمارт, Джейсон Флемінг...

19 - 28 вересня

Звільнений поліцейський влаштовується нічним охоронцем у супермаркет. Під час одного із чергувань у дзеркалах він виявляє щось дивне і починає власне розслідування загадки...

Літнємо на Місяць 3D

Світова прем'єра !!!!!

Жанр: анімація 3D (стереоокуляри)

Режисер: Бен Стассен

12 - 25 вересня

Мрії про зорі і подорожі до далеких космічних галактик хвилюють не лише людський розум. Виявляється, людське притаманне їм... мухам. Три відважні мушки таємно проникають на космічний корабель. Їх чекає сповнений неймовірних пригод політ на Місяць.

КРАСЕНЬ

Жанр: комедія

Режисер: Тіль Швайгер

У головних ролях: Тіль Швайгер, Нора Тширнер

Тривалість: 116 хв.

5 - 14 вересня

Журналіст і плейбой порушив закон, і тепер йому потрібно провестися 300 годин, допомагаючи дітям у дитсадку. Там він зустрічає свою давню знайому, і починається його перевтілення у гарного сім'янина.

Владика Андрей

Жанр: Драма

Режисер: Олесь Янчук

Актори: Сергій Романюк, Ірина Мак, Лембіт Улфсак, Олег Треповський, Тарас Постніков

Тривалість: 129 хв.

3 - 16 вересня

В основі фільму лежить біографія митрополита української Греко-Католицької церкви Андрея Шептицького, який протистояв репресіям тоталітарних режимів Сталіна та Гітлера. Він вибрав шлях служіння Богу і людям.

УВАГА!!!

Журнали «Птаха» можна придбати в таких торгових точках:

у Ковелі:

- 1) магазин «АВС», що на привокзальній площі;
- 2) магазин "Метро" (1-й поверх);
- 3) торгова точка біля кафе «Казка»;
- 4) торгова точка на 1-му поверсі приміщення залізничного вокзалу;
- 5) точка продажу преси в супермаркеті «Салют», вул. Володимирська;
- 6) в точці продажу преси в супермаркеті «Наш Край», вул.

Брестська;

у Нововолинську:

- 1) магазин «Екстрім», бульвар Шевченка, 8 та 25;
- 2) магазин «КонтрольZ», вул. Нововолинська, 51а;

у Луцьку:

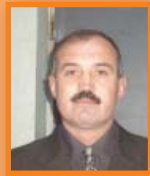
- 1) супермаркет «Вопак» в центрі міста, при вході;
 - 2) біля ЦУМа;
 - 3) магазин "Вінок Волошкового", Театральний майдан;
- у Володимир-Волинську:**
- 1) супермаркет «Вопак»;
- вул. Князя Василька, 2;
вул. Ковельська, 132.

Наші друзі

Ми щиро дякуємо
Вам за підтримку:)))

Галина Жилка
– підприємець,
директор магазину
«Оксанит», голова
батьківської
громадськості міста.

Віталій Ківачук –
директор
Ковельського
госпрозрахункового
ринку.

Роман Ляшук
– приватний
підприємець,
депутат міської
ради, сфера
діяльності:
виготовлення та
продаж меблів,
дверей; рекламні
послуги.

Віктор Козак
– директор ТЗОВ
«Ідея», член
ради регіону
міжнародних
перевізників
Волинської та
Рівненської
областей,
депутат районної
ради.

Усіх молодих, креативних,
небайдужих
Волинський молодіжний
журнал «Птаха»

запрошує до співпраці!!!

НАША АДРЕСА:

м. Ковель
вул. Театральна, 11, к. 17
www.ptaxa.com.ua
e-mail: info@ptaxa.com.ua
8(050)914-93-77 – Оленка
8(068)2338513 – Ната

ПОДІЇ

Прямуючи до неба або «UPfest»

З п'ятнадцятого по сімнадцяте липня лучани та гості міста мали нагоду насолоджуватись таким дійством, як «UPfest». Цей фестиваль створений з однією ціллю – дати сучасній молоді надію та насагу, змусити її повірити у власні сили, змінити себе та світ довкола на краще, або, як сказав один з організаторів: «Показати людям, що є альтернатива безцільному проведенню часу та шкідливим звичкам – можна займатися чимось прекрасним».

Як доказ цьому, було проведено біля тридцяти майстер-класів найрізноманітніших напрямків: від плетіння корзиночок до мистецтва танцю та екстремального спорту. Особливу увагу хочеться звернути на театральні постановки та опівнічний перегляд кінофільмів.

«UPfest» – один з найбільших фестивалів музики та мистецтва в Україні. Багато із запрошених гуртів та викладачів майстер-класів прибули з-за кордону. Концерти відбувалися на чотирьох сценах: малій, великій, екстремальній та клубній. Виступи відбувалися у різних музичних жанрах, а отже, приваблювали та єднали людей з найрізноманітнішими смаками. Ніхто не лишився байдужим та незадоволеним. Проте, як це завжди буває, не обійшлося і без труднощів: дійство мало тривати до третьої ночі, та в останні дні міська рада поставила обмеження у часі – до півночі, у зв'язку із цим довелося «змістити» графік. Перші два дні місто потопало від несамовитої спеки, тому в неділю гості фестивалю радісно стрибали під дрібним дощиком, що окропив велику сцену на території Замку. Після завершення концерту приємною несподіванкою для учасників став маленький документальний фільм – про них самих. Це було схоже на підведення підсумку дня, що минув, та переосмислення тих змін, які він приніс у юні серця.

Amorfo

Шляхом вільного духу козацького

24 серпня у День Незалежності України з Луцька розпочався похід, приурочений до 360-ої річниці подій, пов'язаних з початком національно-визвольної війни українського народу середини XVII століття, та 350-річчя перемоги війська під проводом гетьмана України Івана Виговського у Конотопській битві. Організувало традиційний козацький автобусний похід ВОТК «Волинська Січ Війська Запорізького» під керівництвом Кошового Отамана Володимира Присяжнюка, за підтримки корпорації «Богдан» та волинських меценатів.

Похід розпочався з віча та читання «Заповіту» біля пам'ятника Тарасу Шевченку у Луцьку. Зроблено урочисте фото учасників походу – це понад 20 козаків та козачат з навчальних закладів Волині – і вперед... за маршрутом: Луцьк-Рівне-Житомир-Київ-Батурин-Конотоп-Ромни-Гадяч-Миргород-Полтава-Кременчук-Жовті Води-Нікополь-Запоріжжя-о.Хортиця-Мелітополь-Кам'яна-Могила-Каховка-Херсон-Миколаїв-Одеса-Білгород-Дністровський-Первомайськ-Кіровоград-Чигирин-Суботів-Черкаси-Канів-Трипілля-Пирогове-Київ-Житомир-Рівне-Луцьк. Таким чином волинські козаки подолають понад 3500 км.

На маршруті передбачена організація зустрічей з представниками органів державної влади і місцевого самоврядування та громадськості.

Надія Хутка

ФОТОПРИКОЛИ

І навіщо я їла
цей шостий хот-дог...

Екологічний
кабриолет

Турбоходи

Тачка на прокачку

Я москаля спинним
мозком відчуваю...

Фотоприколи підготували: Samanch, Mike-F, Тетяна Ворончук